

soud v Kostelci n. Č. Lesy vůbec příslušným, nebylo tu též předpokladů § 62 tr. ř., by na jeho místě delegován byl k projednání věci soud jiný, najmě okresní soud v Č. Brodě. Bylo proto, vyhověti stížnosti obviněného napadené delegační usnesení zrušiti, a okresnímu soudu v Kostelci nad Čer. Lesy toliko naříditi, by postoupil spisy k dalšímu jednání příslušnému okresnímu soudu pro přestupky v Praze.

### Čís. 2972.

O veřejné záležitosti podle § 104 tr. zák. rozhoduje úředník jen tehdy, obstarává-li záležitost, na niž se vztahuje jeho úřední působnost, zejména práci, výkon, k nimž je podle svého úřadu povolán, plní-li vůbec nějakou služební povinnost, uloženou mu buď zákonnými nebo úředními předpisy. Rozhodování to předpokládá výrok, jímž se nějaký právní stav nebo právní poměr stanoví nebo upravuje; pokud sem nespadá pouhé posouzení a upravení účtů, vyžádané útvarem povahy soukromoprávní (elektrárenským svazem), pouhá porada, pro žadatele nezávazný odborný posudek (poradny, zřízené při strojním a elektrotechnickém oddělení zemského správního výboru), ani činnost jednatele elektrárenského svazu, zřízeného zemí podle zákona ze dne 22. července 1919, čís. 438 sb. z. a n., a pověřeného svazem referátem opatřování kabelů.

Skutková podstata zločinu podle § 104 tr. zák. předpokládá, že pachatel přijímá dary, by úřad svůj podle povinnosti konal, že tedy výslovně nebo konkludentním chováním dá na jevo, že by úředního úkonu jinak, t. j. bez daru, neučinil.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1927, Zm I 463/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 20. dubna 1927, jímž byli obžalovaní podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby, Josef M. pro zločin braní darů ve věcech úředních podle § 104 tr. zák., Václav K. pro zločin spoluviny na tomto zločinu podle §§ 5, 104 tr. zák.

### D ů v o d y:

Jak rozsudek, tak zmáteční stížnost vystihují správně, že rozhodnutí otázky trestného zavinění obou obžalovaných závisí především na vyřešení otázky, zda obžalovaný Josef M., přijímaje při zadávání dodávek kabelů pro Východočeský elektrárenský svaz v P. a Elektrárenský svaz v H. dary, činil tak jednak jako úředník po rozumu druhého odstavce § 101 tr. zák., jednak při rozhodování o veřejných záležitostech ve smyslu § 104 tr. zák. Veřejná obžaloba dovozovala sice tyto pojmové náležitosti skutkové podstaty zločinu podle § 104 tr. zák. původně, jak

aspoň dovoluují souditi příslušné úvahy důvodů obžalovacího spisu, již z povady obou elektrárenských svazů jako korporací veřejných. Rozsudek však zjišťuje, že svazy jsou společnostmi s omezeným ručením podle zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., tedy útvary práva soukromého, obchodního, jichž účelem jest umožniti členům používání elektrické energie a na nichž se účastní členové kapitálovým podílem. Toto zjištění, pokud se týče rozsudkový závěr zmateční stížnost nenapadá, dlužno tudíž souditi, že na onom původním stanovisku obžalovacího spisu ani sama již netrvá, nýbrž že okolnost, zakládající oba ony pojmové znaky skutkové podstaty, spatřuje výhradně v tom, že obžalovaný M. rozhodoval při zadávání dodávek kabelů pro svazy jako úředník zemského správního výboru (zemský stavební rada, zároveň přednosta strojního a elektrotechnického oddělení zemského správního výboru), zejména jako jednatel, jmenovaný (vyslaný) podle rozsudkového zjištění zemským správním výborem za zemi Českou do obou svazů. Podstatou svých vývodů a dovolávajíc se zejména ustanovení §§ 1 a 2 zákona o státní podpoře při zahájení soustavné elektrisace ze dne 22. července 1919, čís. 438 sb. z. a n., zmateční stížnost zdůrazňuje, že oba svazy jsou společnostmi, v nichž vedle soukromého kapitálu je zúčastněn i kapitál veřejný, a míní, že účast země na elektrických podnicích je již sama o sobě záležitostí veřejnou, poněvadž k ní dochází v zájmu veřejném, poukazuje dále k tomu, že onou účastí zajišťuje si zemský správní výbor ve smyslu § 2 uv. zákona trvale rozhodující vliv na správu podniku, zejména tím, že má ve výkonném výboru podniku, obstarávajícím bezprostřední vedení jeho obchodů, svého jednatele, a že, poněvadž jde o účast a o vliv korporací veřejných jako takových k cíli uskutečňování určitých účelů veřejných, jde tu o rozhodování o veřejných záležitostech, zejména též pokud se týče zadávání objednávek kabelů, které podle názoru zmateční stížnosti spadají pod pojem »správy podniku« ve smyslu § 2 uv. zákona. Veškeré tyto úvahy zmateční stížnosti jsou však, pokud jde o Elektrárenský svaz v H. bezpodstatné, ba přímo bezpředmětné. Zjišťujeť rozsudek, že vedle státu i země Česká je členem tohoto svazu teprve od roku 1924, že obžalovaný M. byl do svazu toho jmenován jednatelem za zemi Českou teprve dekretem zemského správního výboru ze dne 27. února 1924, a že za člena dozorčí rady byl dne 28. prosince 1919 valnou hromadou svazu zvolen jako osoba soukromá, poněvadž zemský správní výbor tehdy nepoužil svého práva vyslati člena do dozorčí rady. Tato rozsudková zjištění povahy ryze skutkové zmateční stížnost, která se dovolává jen důvodu zmatečnosti hmotněprávní podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., vůbec nenapadá. Sám obžalovací spis klade však trestnou činnost obou obžalovaných do doby od října 1919 do prosince 1923, pokud se týče do druhé polovice roku 1920, a také podle rozsudkových zjištění obžalovaný M. přijímal 5% bonifikace (provisi) z kupních cen, účtovaných za kabely, dodané Elektrárenskému svazu v H. v létech 1920, 1921 a 1922, kdy byl ve svazu tom činným ve funkci člena dozorčí rady, jen jako osoba soukromá, nikoli jako jednatel nebo vůbec jako zmocněnec, vyslaný do svazu zemským správním

výborem. Dospívá tudíž rozsudek vším právem k závěru, že v oné době nebylo tu vztahu a vůbec spojitosti mezi postavením obžalovaného M-e jako úředníka zemského správního výboru s jedné strany a jeho působností v řečeném svazu se strany druhé. Zejména i na ustanovení § 12 společenské smlouvy tohoto svazu, podle něhož odměna, připadající členům představenstva (jednatelům), jmenovaným státem a zemí, připadá pokladně státní nebo zemské, poukazuje zmateční stížnost nevhodně, neboť také tato smlouva byla podle rozsudkového zjištění, zmateční stížností rovněž nenapadeného, zapsána do rejstříku firem teprve dne 5. února 1924 a byla sjednaná zřejmě v souvislosti s přístupem státu a země České za společníky svazu, k němuž došlo, jak zjišťuje rozsudek, rovněž teprve v roce 1924. Zmateční stížnost spatřuje arci další okolnost, nasvědčující tomu, že obžalovaný M. byl také v Elektrárenském svazu v H. činným jako úředník zemského správního výboru, v tom, že se svaz obracel ve svých věcech na t. zv. poradnu při strojním a elektrotechnickém oddělení zemského správního výboru, kterou jako přednosta tohoto oddělení řídil obžalovaný M., že tomuto oddělení byly zejména k posouzení a upravení zasílány účty za kabely, dodané svazu bratislavskou kabelovnou v letech 1920 až 1923, a že tyto účty posoudil a upravil (sestavil) právě obžalovaný M. Zmateční stížnost zdůrazňuje, že tuto práci konal obžalovaný z rozkazu zemského správního výboru, který postupoval ony věci přímo oddělení, jehož přednostou byl obžalovaný, aby o nich podal dobrozdání, a vyslovuje názor, že tu, zejména i pokud šlo o přezkoumání účtů a cen dodaných kabelů, přichází v úvahu rozhodování o veřejných záležitostech vzhledem k tomu, že se obce, okresy i svazy obracely v řečených věcech na zemský správní výbor jako na stolicí jim nadřízenou. Jako zcela bezdůvodnou dlužno především odmítnouti výtku zmateční stížnosti, že se nalézací soud právě uvedenou skutečností nezabýval. Rozsudek podrobuje ji naopak ve svých rozhodovacích důvodech pečlivému rozboru, proti němuž zejména ani po stránce hmotněprávní nelze nic namítati. Zjišťujeť rozsudek, opíraje se při tom o svědectví vrchního zemského rady Dra Oskara H-a, že zemský správní výbor jako takový neměl s oním přezkoumáváním účtů za kabely dodané svazu co činiti, že je obžalovaný M. konal na vlastní vrub, pokud se týče, byv k tomu zmocněn jen příslušným svazem, že je tedy prováděl mimo svou úřední pravomoc. V rozsudkových důvodech zdůrazňuje se dále, že revisi účtů svazu prováděl zemský správní výbor svými orgány účetními, a dochází se tam též zejména k závěru, že ona poradna není určena pro rozhodování veřejných záležitostí, nýbrž že tu šlo vždy jen o pouhou radu, pouhý odborný posudek, který nebyl pro žadatele nijak závazným a který nemohl předbíhati úřednímu rozhodování příslušných úřadů. Tento závěr je založen na zprávě zemského správního výboru ze dne 21. září 1919, jejíž obsah označují tudíž rozsudkové důvody právem za autoritativní vysvětlení věci. Rozsudek zjišťuje sice, že obžalovaný M. vraceje posouzené a upravené (sestavěné) jím účty svazu, podával o tom zároveň zprávu zemskému správnímu výboru, zjišťuje však též, že zemský správní výbor

ukládal tyto zprávy prostě do spisů (ad acta), z čehož plyne, že upravení účtů obžalovaným M-em nebylo ani přípravou rozhodování zemského správního výboru o nich. Veškerá tato rozsudková zjištění opravňovala nalézací soud k závěru, že se ani činnost obžalovaného M-e ve směru právě naznačeném nerovná rozhodování o záležitostech veřejných, jež podle správního právního názoru, vysloveného v této spojitosti v rozhodovacích důvodech, předpokládá výrok, jímž se nějaký právní stav nebo právní poměr stanoví neb upravuje. Zmateční stížnost zřejmě mylně přikládá význam rozhodování o veřejné záležitosti pouhému posouzení a upravení účtů, vyžádanému útvarem povahy soukromoprávní, pouhé poradě, pro žadatele nezávaznému odbornému posudku. Za tohoto stavu nemění arci nic na věci ani okolnost, zmateční stížností zvláště zdůrazňovaná, že onu práci konal obžalovaný M. z rozkazu zemského správního výboru; její stanovisko, že se i svazy s oněmi svými žádostmi obracely na zemský správní výbor jako na stolicí jim nadřízenou, nemá opory ani ve skutkových zjištěních rozsudkových, ani ve spisech.

Do Východočeského elektrárenského svazu v P. byl obžalovaný M. vyslán zemským správním výborem jakožto zemí jmenovaný jednatel podle rozsudkového zjištění již dekretem zemského správního výboru ze dne 13. prosince 1918, když totiž země Česká byla vstoupila do řečeného svazu jako člen, účastník se na něm kapitálovým vkladem. Zdůrazniti sluší, že pojem »jednatele« je tu převzat ze zákona o společnostech s omezeným ručením ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. Již § 3 tohoto zákona stanoví pod číslem 2., že k zápisu společnosti s omezeným ručením do obchodního rejstříku je třeba, by byli zřízeni jednatele (představenstvo), a je nepochybné, že stejně jako společnost s omezeným ručením sama také oni její jednatele jsou zásadně útvarem práva soukromého, obchodního. Nasvědčuje tomu celá řada předpisů zákona, vztahujících se na jednatele (§§ 15 až 28), nad jiné výmluvně předpis § 25, podle něhož jednatele jsou proti společnosti povinni při vedení obchodů vynakládati péči řádného obchodníka a jednatele, kteří by porušili své povinnosti, ručí společnosti za škodu z toho vzniklou. Podle třetího odstavce § 15 uv. zák. může arci ve společenské smlouvě býti vyhrazeno, by jednatele zřizovaly stát, země nebo jiná veřejná korporace, a tohoto předpisu vedle § 5 společenské smlouvy o zřízení »Východočeského elektrárenského svazu v P.« dovolává se také dekret zemského správního výboru, jímž byl obžalovaný M. jmenován jednatelem řečeného svazu. Jak již uvedeno, klade zmateční stížnost hlavní váhu na to, že k účasti země na určitých elektrických podnicích dochází k vůli uskutečnění veřejných účelů, tedy v zájmu veřejném a že země zajišťuje si trvale rozhodující vliv na správu oněch podniků, v nichž se účastní kapitálovým vkladem, zejména tím, že má v jejich výkonných výborech (správně představenstvech) své jednatele. Tomuto zásadnímu stanovisku zmateční stížnosti nelze ovšem upříti oprávnění. Je sice pravda, že zákon ze dne 22. července 1919, čís. 438 sb. z. a n., jehož §§ 1. a 2. dovolává se na oporu svého stanoviska zmateční stížnost,

je označen pouze jako zákon o státní podpoře při zahájení soustavné elektrisace a že zejména jeho oddíl I. (§§ 1 a 2) má nadpis »Finanční účast státu«, kdežto zastoupení země nebo korporace místní samosprávy v podniku, dále převzetí alespoň 60 procent základního kapitálu jimi spolu se státem a zajištění si trvale rozhodujícího vlivu na správu podniku je v § 2. zákona stanoveno pouze jako podmínka finanční účasti státu na dotyčných podnicích. Je-li však jako předmět a cíl této finanční účasti státu označena v § 1. zákona soustavná elektrisace ve státě, která má za účel co možno nejdokonalejší využitkování všech přírodních zdrojů energie a její hospodárné rozvedení ve všeobecném zájmu, a má-li podle § 2. peněz k tomu cíli povolených býti použito zejména i na účast státu na elektrických podnicích, tvořících podstatnou část soustavné elektrisace státu, a to právě jen na takových podnicích, v nichž jsou zastoupeny země nebo korporace místní samosprávy, lze důvodně za to míti, že, zejména pokud jde o země, zákon předpokládá, že také jejich — ostatně jen fakultativní — účast na řečených podnicích je zpravidla vyvolávána snahou podporovati dosažení téhož cíle, který arci je v zákoně výslovně označen pouze jako předmět, pokud se týče cíl finanční účasti státu na oněch podnicích. Na věci nemění nic ani to, že snad v popředí zájmu země a hlavním podmětem její účasti na elektrických podnicích je soustavná elektrisace země samotné. Tak nazírá na věc i rozsudek, v jehož rozhodovacích důvodech se uvádí, že, stávající se členy společnosti s kapitálovým podílem, stát i země sledují zároveň podporu soustavné a plánovité elektrisace. Zmateční stížnosti dlužno dále přisvědčiti i potud, pokud dovozuje, že trvale rozhodující vliv na správu podniků, vyhrazený § 2. zákona čís. 438/19, mimo jiné i zemi, v nich zastoupené, zajišťuje jí zemský správní výbor tím, že vysílá do oněch podniků své zástupce (jednatele). Rozsudek zjišťuje však především způsobem, jež po stránce skutkové zmateční stížnost vůbec nenapadá, že dekret, jímž byl obžalovaný M. jmenován za zemi jednatelem Východočeského elektrárenského svazu v P., nedal mu bližších pokynů pro jeho činnost jako jednatele a že také výnos zemského správního výboru ze dne 19. prosince 1919 zmocňuje ho jen všeobecně, by se účastnil veškerých schůzí představenstva, a že výnosem tím je obžalovaný pouze žádán, by podával (zemskému správnímu výboru) zprávy o veškerých otázkách, o nichž jako člen představenstva nabyde vědomosti, a to o takových, které, dotýkajíce se činnosti Svazu na poli opatření elektrické energie, souvisejí se soustavnou a plánovitou elektrisací země. Naproti tomu referát opatřování kabelů byl obžalovanému podle bezprostředně následujícího rozsudkového zjištění svěřen jakožto odborníku ve věcech elektrotechnických teprve v předsednictvu Svazu a byl obžalovaný k objednávkám kabelů zmocněn valnou hromadou. O veřejné záležitosti podle § 104 tr. zák. rozhoduje však úředník jen tehdy, obstarává-li záležitost, na niž se vztahuje jeho úřední působnost, zejména práci, výkon, k nimž je podle svého úřadu povolán, plní-li vůbec nějakou služební povinnost, uloženou mu buď zákonnými neb úředními předpisy (rozh. čís. 1266, 1381, 1980, 2480 sb. n. s.). Pro otázku, zda

obžalovaný M., zadávaje dodávky kabelů, obstarával v tomto smyslu záležitost veřejnou, nelze ovšem přikládati o sobě rozhodující význam řečenému poukazu zemského správního výboru, jímž byl vyznačen obžalovanému úkol, na nějž snad zemský správní výbor kládl obzvláštní váhu, a z něhož by arci plynulo, že M. nebyl podle úmyslu zemského správního výboru do jednatelského sboru P-ckého Svazu vyslán a tedy ani povinen ani oprávněn k tomu, by jako jednatel za zemi bral účast na zadávání dodávek pro Svaz vůbec a kabelů zvlášť, — a to proto, že M. bez ohledu na úkoly zvlášť mu vytčené přece jen nepřestával býti ve Svazu za zemi Českou jmenovaným jednatelem se všemi zákonnými právy a povinnostmi takového činovníka. Mnohem závažnější je však druhá zjištěná skutečnost, že zadáváním dodávek kabelů pro Svaz P-cký byl obžalovaný M. pověřen teprve ve Svazu, byv k objednávkám kabelů zmocněn valnou hromadou, a to nikoli snad vzhledem k tomu, že v předsednictvu Svazu zastupoval jako jednatel zemi, nýbrž, jak rozsudek výslovně zjišťuje, jako odborník ve věcech elektrotechnických. Tím byla přerušena příčinná spojitost mezi skutečností, že byl M. vyslán do jednatelského sboru řečeného Svazu zemským správním výborem, a mezi jeho činností při zadávání dodávek, když tato jeho činnost neplynula z jeho činnosti jednatelské a z jejího důvodu, ani v ní neměla svůj původ, nýbrž mohla býti ve Svazu samém svěřena komukoliv, i osobě, jež nebyla jednatelem. Nehledíc tudíž k důrazu, s nímž rozhodovací důvody připomínají, že stát i země sledují svůj zájem a podporu soustavné a plánovitě elektrisace jen prostřednictvím společnosti obchodní usuzuje rozsudek správně zejména, pokud se v jeho rozhodovacích důvodech praví, že, vysílá-li zemský správní výbor do takovéto obchodní společnosti jako své zástupce svého úředníka, nerozšiřuje tím pravomoc jeho úřadu, že tedy ani objednávky kabelů, označené tamtéž případně za pouhou obchodní věc Svazu, nespádaly do úřední pravomoci obžalovaného M-e jako úředníka zemského správního výboru a, jakž dodati sluší, ani do oboru jeho úřední působnosti jakožto jednatele Svazu za zemi, nýbrž že v tomto případě mezi jeho jmenování jednatelem se strany zemského správního výboru a činnost přidělenou mu ve Svazu (opatrování, objednávky kabelů), vstoupilo zmocnění orgánem Svazu (jeho valnou hromadou). Za tohoto stavu věci nelze důvodně říci, že nalézací soud porušil zákon, nebo že ho použil nesprávně, neshledav, že v souzeném případě byl v osobě obžalovaného M-e splněn nezbytný předpoklad skutkové podstaty zločinu podle § 104 tr. zák., rozhodování o veřejných záležitostech, že totiž obžalovaný, bera účast na zadávání objednávek kabelů pro Svaz, jednal v záležitosti, spadající do jeho úřední pravomoci, tedy v mezích pravomoci svého úřadu. Tím je vyřízena za zvláštních okolností souzeného případu námitka zmateční stížnosti, jež stanovisko své blíže nijak neobjasňujíc, prostě praví, že také objednávky kabelů spadají pod pojem správy podniku, na niž si země svým kapitálovým podílem zajišťuje podle § 2 zákona čís. 438/1919 vliv, jakož i její stanovisko, že účast země na elektrických podnicích je sama o sobě záležitostí veřejnou a že vysílání zástupce zemského správního výboru do

takovýchto podniků je již rozhodováním o veřejné záležitosti, zvláště když nejde o povahu účasti země na elektrických podnicích a vysílání zástupce zemským správním výborem, nýbrž o ráz činnosti vyvíjené v konkrétním směru osobou, jež byla ovšem také jednatelem za zemi do Svazu vyslaným. Na věci zřejmě nemění nic ani zmateční stížnosti zvláště zdůrazňované ustanovení § 7 společenské smlouvy Východočeského elektrárenského svazu v P., podle jehož odstavce pátého se ustanovení § 24 zákona o společnostech s omezeným ručením nevztahuje na jednatele, ustanovené ministerstvem veřejných prací a zemským správním výborem. Jde tu zcela nepochybně pouze o ustanovení, podle něhož jednatele nesmějí bez svolení společnosti zastávat místo v představenstvu nebo v dozorčí radě, nebo jako jednatele některé společnosti stejného obchodního odvětví.

Leč nehledíc ke všemu tomu, co právě uvedeno, dlužno uvážiti, že skutková podstata zločinu podle § 104 tr. zák. dále předpokládá, že pachatel přijímá dary, by svůj úřad podle povinnosti konal, že tedy, jak napadený rozsudek v této příčině správně uvádí, výslovně nebo konkludentním chováním dá na jevo, že by úřední úkon jinak, t. j. bez daru, neučinil. Rozsudek tuto nezbytnou náležitost skutkové podstaty zločinu podle § 104 tr. zák. vylučuje, uváděje, že v tomto směru nebylo za trestního řízení zjištěno nic, co by k tomuto úmyslu obžalovaného M-e poukazovalo. Tento názor, který nalézací soud také náležitě odůvodňuje, zmateční stížnost vůbec nenapadá. Není-li tu však řečené náležitosti, t. j. nebylo-li dokázáno, že by obžalovaný M. nebyl konal svou povinnost, kdyby nebyl dostal úplatek, padá vlastně již tím skutková podstata zločinu podle § 104 tr. zák., i kdyby tu byly ostatní její náležitosti. Při tom ovšem zrušovacímu soudu neušlo, že rozhodnutí Nejvyššího jako zrušovacího soudu ze dne 24. listopadu 1923, Kr I 1245/22, uveřejněné ve sb. n. s. pod číslem 1381, stojí na stanovisku opačném, vyslovujíc názor, že se podle doslovu a vnitřního smyslu zákona nevyžaduje, by pachatel vůbec nechtěl úřední povinnost konati leda za dar nebo za slíbenou výhodu, a že prý naopak je skutková povaha podle první věty § 104 tr. zák. dána již tehdy, dá-li si úředník z důvodu své úřední činnosti a se zřetelem na ni za úřední výkon, ke kterému byl podle svého úřadu povinen, dříve, než k němu přikročil, poskytnouti výhodu, ježto prý již splnil vše, co se v objektivním směru ke skutkové povaze onoho zločinu předpokládá. Zrušovací soud nemůže se však v uvedeném směru ztotožniti s tímto (ostatně jen ojedinělým) rozhodnutím, vydaným ještě před platností zákona o úplatkářství ze dne 3. července 1924, číslo 178 sb. z. a n., ježto zákon v § 104 tr. zák. výslovně stanoví onu náležitost slovy: »... avšak, by jej konal, ... dar přijme...« (»... aber, um es auszuüben, ein Geschenk ... annimmt...«). Správnost názoru tu vysloveného plyne ostatně i z důvodové zprávy vládního návrhu k zákonu o úplatkářství, tisk poslanecké sněmovny 4583, kde se na str. 6. a 7. mimo jiné praví, že podle dosavadních předpisů o stíhání úplatkářství nutno úředníku dokázati, že přijal úplatek, protože by jinak svou povinnost nesplnil, a že v praxi vypadá užívání těchto předpisů tak, že v nej-

větší části případů, když úplatky jsou dokázány, veřejný obžalobce se nemůže odhodlati k obžalobě, protože není důkazů o tom, že by úředník nebyl konal svou povinnost, kdyby nebyl dostal úplatek. Aby zjedнала nápravu, navrhuje právě osnova zákona o úplatkářství při plném zachování všech přísnějších ustanovení, by byly stíhány i všechny jiné formy úplatkářství. Ve zprávě výboru ústavně-právního k tomuto vládnímu návrhu tisk 4736 se poukazuje na mezery v dosavadních předpisech o stíhání úplatkářství a praví se v té příčině mimo jiné, že podle dosavadního práva bylo trestným uplácení »za stranictví nebo porušení úřední povinnosti« (§ 105 tr. zák.) neb i »za výkon úřadu podle povinnosti« (v případě pasivního podplácení v § 104 tr. zák., tu ovšem jen, činil-li úředník výkon úřadu závislým na úplatku), a že snahou nového zákona bylo právě zachytiti veškeré případy pasivního a aktivního uplácení, které dosud pro kusost norem unikaly soudnímu potrestání, jichž trestnost byla však živě pociťována. Zákon o úplatkářství ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n. ovšem v době spáchání činů, jež obžaloba dává obžalovaným za vinu, ještě neplatil, takže ho nelze užítí. Aniž proto vzešla potřeba, zabývatí se otázkou oprávněnosti výtek, jimiž napadá zmatečnou stížnost rozsudek zvlášť potud, pokud jím byl sprostěn z obžaloby obžalovaný Václav K., a které ostatně, jako uplatňování důvodu zmatečnosti čís. 9 a) vůbec v úvahu nepřicházejí, nejsouce než podle § 258 tr. ř. nepřijatelným brojením proti rozsudkovému závěru povahy výlučně skutkové, podle něhož se řečený obžalovaný zachoval k nabídce obžalovaného M-e trpně, ji jen z ostychu neodmítl, z uložených peněz pro sebe ničeho nepoužil, o vklad se po léta nestaral a vkladní knížku ponechal v dispozici M-ově, bylo zavrhnouti zmatečnou stížnost jako bezdůvodnou.

### Čís. 2973.

**Ke skutkové podstatě zločinu křivého svědectví podle § 199 a) tr. zák. se vyhledává pouze, by svědek udal na soudě vědomě nepravdu; nezáleží na tom, zda se svědectví týče okolností rozhodných či nerozhodných, ani, zda může mítí vliv na rozhodnutí soudu čili nic.**

**Také s hlediska zločinu ucházení se o křivé svědectví jest právně nezávažným, zda mohlo mítí svědectví, o něž se pachatel ucházel, vliv na rozhodnutí soudu čili nic.**

**Zapírání obžalovaného a nedostatek projevu lítosti samy o sobě nemohou býti důvodem pro odepření podmíněného odsouzení.**

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1927, Zm I 186/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 21. února 1927, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák. Zároveň usnesl se nejvyšší soud jako soud zrušovací v zasedání neveřejném nevyhověti odvolání státního zastupitelství z výroku, jímž byl obžalovaným přiznán podmíněný odklad výkonu trestu.